

שיחזור הרצח

בתמונות אלה משחזרים כתבי "העולם הזה" את הרצח המזועזע, כפי שתיארוהו יוסף ועדייראיייה. כרמלה פתחה את השער לחברתה, ויוסף נדחק פנימה. בתמונה נראית הסכין

בבירור בכיסו (1). הוא דחף את כרמלה הצידה וניצב בחצר המיקלט לנשים מוכות בהרצליה, כשידי מורמות למעלה (2), וקרא לעבר הנשים: "הנה אני כאן, מה תעשו עכשיו?" כרמלה התחננה בפניו שייצא ואז שלף מכיסו את הסכין הקפיצית (3), הוא

גם כשנפלה ארצה התכופף יוסף לעברה, בעודו אוחז בסכין. אחר־כך הביט בה לרע, מתבוססת בדמה, הועיף מבטים לצדדים, שלף את הסכין המגואלת בדם ופרץ במנוסה דרך שערו הפתוח של המיקלט. מילותיה האחרונות של כרמלה היו: "הצילו, הצילו!" אך פרט לאשה אחת,

הוריה של כרמלה. קרוביה ונשות ה"מיקלטים" מהרצליה וחיפה. אמה של כ"ר מלה, פרחת נקש, ואחותה ניצה איבדו את השליטה על עצמן כאשר הורדה הגופה אל הקבר הרענן. הן פרצו בבכי וביללות. אביה הזקן ושני אחיה עמדו מחרישים ליד הקבר, כשראשיהם מורכנים. נשות המיקלטים עמדו בצד ובכו. מדי פעם היתה אחת מהן זוקפת ראשה בחשש. רי מתבוננת לצדדים. שכן באותה שעה הסי תובב עדיין יוסף חופשי. אפילו מכוניות הבלשים, שסרקו ללא הרף את הסביבה, לא הצליחו לשכך את פחדן והששן. סן יגיח יוסף ממחבואו ויתקיפן בבית-הקבר רות. בני מישפחתו של יוסף לא השי תתפו בהלווייה. הם פחדו מנקמה. כאשר חזרו בני מישפחתה של כרמלה לביתם, צילצלו מייד למיטרה וביקשו שמירה על הבית. יוסף אשכנזי היה ידוע כסביבה כנרקומן אלים. הוא נהג להטריד את קרוביה של כרמלה ולאיים עליהם, כי אם לא תחזור אליו הוא יפגע בהם. כדירה, הריקה כימעט מרהיטים. הת' כנסו הוריה וקרוביה של כרמלה. הגברים פרשו לאחד החדרים לתפילה. הנשים ישבו על המירפסת. גיסה של כרמלה הסתובב בין הקרובים והגיש להם כיבוד. "אצלנו הלווייה זה כמו חתונה", אמר בקול שקט. האם בכתה עוד שעה ארוכה. אחר־כך גרעה קצת, והפטירה בקול מרוסק: "ידע' תי שהוא לא היה צריך להתחתן איתה. אמרתי לה, כרמלה, אל תתחתני איתו, הוא ירצח אותך, אבל היא לא רצתה לשמוע בקולי."

כרמלה הכירה את יוסף בדיסקוטק ב" פתח־תיקוה. באותה עת היתה גרושה טרייה. בעלה הקודם נסע לצרפת והשאיר אותה עם ילדתם הפעוטה. מדי חודש היה שולח לה כסף ובגדים, עבורה ועבור הילדה. "היו לה בגדים יפים", אמרה האם, "היא היתה בחורה יפה. איוה גוף היה לה, איוה עיניים. אבל הוא לא היה טוב בשבילה. הוא נדבק אליה כמו דבק, לא רצה לעזוב אותה. והיה הולך אחריה לכל מקום. כרמלה גם היתה כמה פעמים אצל האמא שלו, והיא, האמא, ביקשה ממנה שתתחתן עם יוסף."

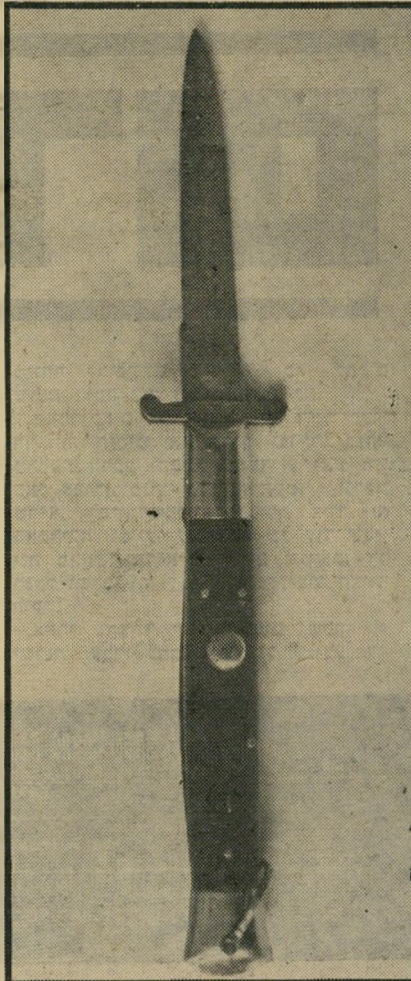
בהתחלה לא רצתה כרמלה להינשא ליוסף. הוא עבד אז כשרברב, אך היה מבובז את כל כספו ואף לווה כספים מכרמלה. בשלב מסוים התחיל יוסף לאיים על כרמלה, כי אם לא תינשא לו ירצח את הוריה. "אני לא יודעת מה לעשות", גילתה כרמלה את ספקותיה באוזני אחותה הבכורה, "תגידי לי את מה לעשות — להתחתן איתו או לא?"

האחות, עמליה, הסכימה להיפגש עם החתן המיועד. "קבעתי איתם פגישה בבית־קפה", סיפרה השבוע. "כשבאתי לשם וראיתי אותו, אמרתי לכרמלה שתחז' ליט בעצמה, וכי מה יכולתי להגיד לה? לא הכרתי אותו." כרמלה ויוסף נישאו בחשאי, במישרדי הרבנות בפתח־תיקוה, הכלה, שרצתה להע' רים על בני מישפחתה, הודיעה להם על הנישואין ממש ברגע האחרון. בטכס עצמו נכחו רק הוריה של כרמלה והוריו של יוסף.

כבר לפני החתונה התחיל יוסף להכות (המשד בעמוד 46)

חיבק אותה את חיבוק המוות ונעץ את הסכין בצווארה (4, 5). גם כאשר נפלה על האדמה המשיך יוסף להחזיק בסכין (6), ואז שלף אותו מגופה ונמלט.

הסכין

הקפיצית, שבה רצח יוסף את כרמלה על שולחנו של מפקד מיטרת הרצליה, מנוגב מהדט. שהתקרבה עם בנה הקטן אל יוסף אשכנזי וניסתה לעצור אותו, לא היה איש שחש לעזרתה. נשות המעון היו חסרות אונים. כמה שכנים, שהציצו מבעד לגדר, לא טרחו לנקוף אצבע. אחר כך אמר אחד השכנים: "אני אגיש תלונה לראש העיר, בגלל שהוא שם לנו מיקלט כזה ליד הבית. זה סכנה לילדים שלי."

"הלווייה זה כמו חתונה"

הלווייה הצנועה, בפתח־תיקוה, השתתפו רק כמה עשרות אבלים —